

væsentlig kun Lov om Kirkesyn m. m. af (9. Februar 1861 §§ 19 og 20) har været noget knap og ikke fyldestgørende for den Interesse for Kirkegaardene og deres Vedligeholdelse, som særlig i de senere Aar har vist sig rundtom i Menighederne. Her-til har Ministeriet kunnet slutte sig.

Hvad den Simplifikation af Synslovgivningen angaar, som det her foreliggende Lovforslag tilstræber at hidføre, da berører den for det første særlig alle de Detailbestemmelser, angaaende Vedligeholdelsen af Kirkebygningens enkelte Dele og af dens Inventar, som Flertallets Forslag i Lighed med den nugældende Synslov indeholder. Disse Bestemmelser har man, efterat de almindelige Principper om, hvilke Forordninger der kan stilles til en Kirke med Tilbehør og sammes Vedligeholdelse, er angivne i Lovforslagets § 6, fundet det dels overflødig og dels uhensigtsmæssigt at optage i selve Loven. Langt mere praktisk vil det være at optage disse Bestemmelser i en Vejledning, og naar denne gives ved kongelig Anordning, vil herved opnaas dels, at der gives dem den tilbørlige Autoritet, og dels at der opnaas større Bevægelsesfrihed overfor skiftende Tidens Krav. Om denne Vejledning indeholdes Bestemmelserne i Lovforslagets § 7, jfr. § 28.

Det andet Punkt, paa hvilket man har ment at kunne hidføre en Simplifikation, er med Hensyn til Tilsynet. Man er her gaaet bort fra det aarlige Provstesyn ved

Provsten og to Synsmænd og har i Stedet for foreslaaet, at Menighedsraadet eller Kirkens Ejer i Forening med det i Forslag til Lov om Menighedsraad § 19, Stk. 2, omhandlede Menighedsraadsudvalg foruden at føre det daglige Tilsyn med Kirken (§ 29) hvert Aar i Maj Maaned skal foretage et egentligt Syn over den (§ 30), og at Provsten hvert tredje Aar skal tiltræde dette (§ 31). Ved denne sidste Bestemmelse saavel som ved at foreslaa, at Provststudvalget, der skal have Tilsyn med Kirkens Økonomi, ogsaa skal have alle Synsforretninger tilstillet og afgøre, hvorledes eventuelle Mangler skal afhjælpes, eller om Henvendelse herom skal ske til Ministeriet, der da skal indhente fornøden sagkyndig Betænkning hos Bygningsinspektørerne eller Nationalmuseet, har man ment dels at sikre en vis Ensartethed i Afgørelserne og dels, at opnaa Sikkerhed for, at de fornødne Hensyn til Kirken og dens Tilbehørs tilbørlige Behandling tages. Endelig har man søgt Menighedernes og Kirkeejernes Rettigheder sikret ved den Adgang, der gives dem til Indankning af Provststudvalgets Afgørelser for Ministeriet (§ 33) og eventuelt for Domstolene (§ 35). hvorimod man ikke har bibeholdt den tidligere Adgang til Indankning for Oversyn.

Bestemmelserne om særligt Syn (Afsnit IV) og om Undtagelser fra Loven m. m. (Afsnit V.) er væsentlig overensstemmende med den nugældende Lov.